

အောင်မြင်စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

မာန်ကကြိုးနှင့်ဟန်ရုပ်သွင်

အောင်မြင်စာပေ

အပိုင်း (၁)

အခန်း(၁)

"ကျွဲ"

လေလေး တချွန်ချွန်နှင့် ခြံထဲရှိ ပန်းပင်များကို ပြုပြင်နေသော ကောင်းဆက်လင်းသည် လမ်းမပေါ်မှ ကားဘရိတ် အုပ်သံကြောင့် နှုတ်ခမ်း ချွန်ချွန်လေးမှာ အလိုအလျောက် ရပ်သွားပြီး ...

အသံလာရာ ဆီသို့ နားစွင့်ရင်း ခေါင်းကိုမော့ကာ စူးစမ်းလိုသော အကြည့်နှင့် မျက်လုံးကို အလုပ်ပေးလိုက်သည်။

သောတ အာရုံဆီသို့ အသံများ ဝင်ရောက်လာသည်။

"အို ... မိုင်ဂေါ့"

"ဟာ ... ဆော ... ဆောရီးပါဗျာ"

"ဘာ ... ဆောရီးလဲ၊ ဒီမှာ ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး"

ဖြစ်ရပ်က သူ့ခြံအနီး လမ်းမမှာ ဖြစ်သည်။

အငှားဆလွန်းကားရှေ့ဝယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး ထိုင်လျက် အနေအထား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူစိုးရိမ်သွားသည်။ ဘာများဖြစ်သွားပါ လိမ့်ဟူသော အတွေးနှင့်အတူ အကူအညီပေးရန် ခြေလှမ်းမယ် ပြုစဉ် ...

တစ်စုံတစ်ခုကို ပွေ့ပိုက်ပြီး မိန်းကလေး မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်ကို တွေ့

လိုက်ရသည်။ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ခွေးကလေး တစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။

"ဟင်း"

သူ အတန်ငယ် စိတ်လေသွားသည်။

လူကို တိုက်မိသည်မဟုတ်၊ ခွေးကိုသာ တိုက်မိပေ လိမ့်မည်ဟု ကောက်ချက် ချလိုက်သည်။

ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ ခွေးက ခေါင်းကလေး မော့နေပြန်သည်။ ဒါဖြင့် လူရောခွေးပါ အန္တရာယ် ကင်းကြသည်ကို တွေးထင်လိုက်ပြီး လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။

သို့ပေမဲ့ ...

စွာတူးလန်သော မိန်းမသံ သေးညောင်ညောင်လေးက စက်သေနတ် ပစ်သည့်နှယ် အဆက်မပြတ် သူနားဆီသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

"ခွေးတစ်ကောင်လုံး မမြင်ရအောင် ကန်းနေသလား"

"မကန်းပါဘူး"

"မကန်းရင် မူးနေလို့လား ... ရူးနေလို့လား ... ဘူးနေလို့လား"

တစ်ဖက်သတ် လိုသည်ထက်ပိုသော ရန်လိုသံတွေကို သူနားကြားပြင်း ကတ်လာသဖြင့် ခေါင်းကိုပြန်၍ မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ...

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး မတ်တတ်ရပ် လည်စင်းခံနေသူမှာ သူငယ်ချင်း စိုးအောင် ဖြစ်လေသည်မို့ သူမနေသာတော့။

ဒီငထူ ... ငအ ... စိုးအောင်ကို ဥပေက္ခာ ပြုထားလျှင် စွာတူးလန်မလေး ပြုသမျှ ခံရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် လုပ်လက်စ ပန်းပျိုးပင်များကို ကျောခိုင်းကာ ရှေ့သို့ ပြေး

ထွက်လိုက်သည်။

နီညိုရောင်ဖျော့ အမွှေးအမှင် စုတ်ဖွားလေးပေါ်မှာ အဝါရောင် ပိတ်စကို အပေါက်ဖောက်ပြီး အင်္ကျီချုပ်ဝတ် ပေးထားသည့် ခွေးလေးကို တယုတယ ပိုက်ရင်း လူတစ်ယောက်ထက်ပင် အရေးထားပြီး ပြောရသော မိန်းကလေး ကို စိုးအောင်မှာ မှင်တက် အံ့သြငေးမောနေသည်။

"သိပ်အောက်တန်း ကျတယ် ... ကားမောင်း လိုင်စင်ကို သားသတ်လိုင်စင် ရတာ ကျနေတာပဲ၊ အိုင်ဘေဘီလေးသာ တစ်ခုခုဖြစ်ကြည့်၊ ယူအသက် ပြန် ပေးရမယ်မှတ်"

"ခင်ဗျာ"

ဘာပြောလို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသော စိုးအောင်နားသို့ ရောက် သွားသည်နှင့် သူက ...

"ဟိတ်ကောင် စိုးအောင် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ကယ်တင်ရှင် နတ်တစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရ သည်နယ် စိုးအောင်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဟန် ဖြစ်သွားပြီး ...

"ဟာ ... ကောင်းဆက်"

"ပြောလေ ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဒီမှာကွာ ..."

ဟု ဆိုကာ စိုးအောင် ဘာဆက် ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်နေစဉ် မိန်းကလေး က ...

"ဘာလဲ ... အိုင်ဘေဘီလေး ဘာမှ မဖြစ်သွားလို့ ယူသက်သာတယ်မှတ်၊ မဟုတ်ရင် သူ့ကို အကြီးအကျယ် ဒဏ်ပေးပစ်မယ် သိလား"

"ဟ ... ဘယ်လို အမျိုးသမီးပါလိမ့်၊ ဘလိုင်းကြီး စွတ်ကောနေပါလား" ဟု

... ။

လူဖြောင့်စိတ်တို့၊ ကြီးကျယ်လာလျှင် အမြင်ကတ်တတ်သော သူ့အတွက်

...

သူ့ရှေ့တွင် ရှိနေသော အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ် ကို ဘောင်းဘီ ဖင်ကျပ် ချက်ပေါ် စပွိုရှပ်နှင့် နိုင်ငံမှားနေသည့် အမျိုးသမီး ကို ဘုကြည့် ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။

ဘာပုံမှန်း မသိ။ နီညိုညို ဆံပင်တိုက ၎င်းရင်ခွင်ထဲမှ ခေါင်းထောင် ကြည့်နေသော ခွေးစုတ်ဖွား အမွေးအတိုင်း အရောင် ဆိုးထားသည်။ ဘယ် ဘဝက အမျိုး တော်ခဲ့မှန်း မသိ။ ခွေးနှင့်ဖက်ရှင် လုပ်ထားရတယ်လို့။

ဟင်း ... အသားရောင် ဝင်းလက်လက် မျက်နှာ လှလှလေးကိုမှ အားမနာ။ အပြောအဆိုတွေက ရင့်သီးလှချည်လား။

တစ်ခဏ အတွင်း၌ပင် ဘာဖြစ်နေသည်ကို သူ သဘောပေါက်လိုက် သည်။

သူ့ခြံရှေ့မှာ ဖြစ်နေသည်မို့ စကားသံအချို့ကို စောစောကတည်းက ကြား နေခဲ့ရသည်။ သူ မိန်းကလေးကို အမြင်ကတ်လှစွာ အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်ပြီး

...

"စိုးအောင် ... မင်းကားက သူ့ခွေးကို ထိသွားလို့လား"

"မထိပါဘူးကွာ ... ငါ ဘရိတ် အချိန်မီ အုပ်နိုင်ပါတယ်"

အရေးထဲ စိုးအောင်ဆိုသည့် သကောင့်သားက မျက်နှာပျက်ပြီး အသံတုန် နေ သေးသည်။

"ဒီမှာ ... ခွေးကို မထိဘဲနဲ့ အမိက ဘာအဖြစ် သဲနေတာလဲ"

"ဘာပြောတာလဲ"

မိန်းကလေး စကားသံက ချိုမလိုနှင့် ပြတ်တောင်းတောင်း နိုင်
သောကြောင့် ...

"အမ် ... မြန်မာစကား နားမလည်ဘူးလား၊ ဟင်း ... ပုံစံကိုက ဟိုမ
ရောက် ဒီမရောက်နဲ့"

ခွေးရှင်မလေး သူ့ကိုကြည့်လာပုံက မနှစ်ခြိုက်ဟန်တွေ များလာသည်။
ပုဆိုးတိုတို၊ မြေသားတွေ ပေကျံနေသော သူ့ကို အထင်တသေးနှင့်
နှာခေါင်းချွန်လေးကို တွန့်ပြီး ...

"စကားပြောတာကိုက အဆင့်မရှိဘူး ... အောက်တန်းကျတယ်၊ တိရစ္ဆာန်
တွေကို ကြင်နာရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား"

"ဘာ ... ဘာ .... အမိလုပ်ရပ်ကရော၊ လူထက်ပဲ အမိခွေး အစုတ် အပြတ်
က တန်ဖိုးကြီး နေသလား၊ လူကို လူလို ပြောရင်ရတယ်ဆိုတာ မသိဘူး
လား"

ပြောရင်း ဒေါသပိုလာပြီး အားနွဲ့သော မိန်းကလေး ဟူ၍ ဂရုမမူနိုင်ဘဲ ရှေ့
သို့ တိုးလိုက်မိရာ ...

"ကောင်းဆက်"

စိုးအောင်က မျက်လုံးပြူးနှင့် သူ့ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

"အသာနေစမ်းပါ၊ ကဲ ... ပြောလေ ... အမိ၊ အမိခွေး ဘာဖြစ်သွားလဲ"

သူက ခွေးရှင်မလေးရှေ့ ခါးထောက်ရပ်လိုက်ပြီး မထိတရီ မေးလိုက်ရာ
ခွေးရှင်မလေးက ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားကာ သူ့ကို ရွံရှာ
ဟန်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

"ဒါ နိုင်ငံခြားကနေတောင် ခေါ်လာရတာ သိလား"

"ဘာလဲ ... အဲဒါကို အင်တာနက်ကနေ ကြော်ငြာပေးရမှာလား"

"ဘာပြောတယ်"

"ဘာပြောရမှာလဲ၊ အမိကကျုပ်ကို အောက်တန်းကျတယ် ပြောရအောင် အမိ အပြုအမူ ကရော ဘယ်လောက် မြင့်နေလို့လဲ၊ ဟင်း ... လူက တစ်လုံး ချိုင့် ပုံနဲ့များ၊ ဒီလောက် အထက်တန်း ကျချင်ရင် ဓာတ်တိုင်ပေါ် တက်ပြော ပါလား"

တစ်လုံးချိုင့်စကား အဓိပ္ပာယ်ကို ခွေးရှင်မလေး နားမလည်။ ဘယ် ဘာသာရပ်ကပါလိမ့်။ သူ့ကို ဆဲတာလား ... အပြစ်ပြောတာလား၊ ဘယ်လို ပြန်ပြောရမှန်း မသိ တွေဝေသွားပြီးနောက် ...

"...."

ခြေဆောင့်ကာ လှည့်ထွက် သွားလေရာ ခါးအောက် အလှများက တုန်ခါ သွားလေသည်။

"မိုင်းတာမ ... ငါ့ကို ဘိုလို ဆဲသွားသေးတယ်"

"လာပါ ကောင်းဆက်ရာ၊ သူလည်း သွားပါပြီ"

"တောက် ... မိန်းမကိုက သွေးနားထင် ရောက်လွန်းတယ်၊ လူကို လူလို ထင်ပုံမရဘူး ... ဟင်း"

စိုးအောင် ဆွဲတင်လိုက်သောကြောင့် ကားပေါ် သူလိုက်ပါ ခဲ့ရသော်လည်း ကျေနပ်မှုကဖြင့် နုတ္တိပဲ။

"စိုးအောင် ... ဒီမှာပဲ ထိုင်စို့ကွာ"

ခြံထဲ ရောက်သည်နှင့် တိုက်ထဲသို့ မဝင်တော့ဘဲ အောက်ထပ် ဝရန်တာ မှာပင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

ဤနေရာလေးကို အနားယူချင်စဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် သူနှင့် ဦး သက်တို့ မွမ်းမံထား ပေသည်။

အထဲသို့လှမ်း၍ အအေးဘူးနှင့် စားစရာများကို မှာလိုက်သည်။

သူရှေ့တွင် ခပ်ကုပ်ကုပ် ထိုင်နေသော စိုးအောင်ကို ကြည့်ရင်း ...

"နေစမ်းပါဦး ... မင်းရုပ်က မျက်နှာလေး ငယ်ပြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ခုနက မိန်းကလေးဟာ မင်းတို့ တစ်ဖက်ခြံကကွ၊ သိလားကောင်းဆက်"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဟင်း ... သိရက်သားနဲ့၊ မင်းက ..."

"နေဦး ... မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်မနေနဲ့၊ ရော့ ... ဒါတွေအရင် စားသောက် လိုက်ဦး"

ဒေါ်စိုး လာပေးသော စားသောက်စရာများကို ဝိုင်းကူချပေးပြီးနောက် စိုး အောင်ကို ပါးစပ်ကလည်းပြောရင်း အအေးဘူးကို ဖောက်၍ လှမ်း ပေးလိုက်သည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ဖောက်သောက်ရင်းမှ ...

"အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ တစ်ဖက်ခြံဆိုတာ သိတယ် ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ငါ့ခြံက နေ လှမ်းတွေ့ရုံပဲ၊ တစ်ခါတလေ ငါအလုပ် သွားတဲ့အခါ သူတို့ကလည်း အပြင်ထွက်တာနဲ့ ရိပ်ခနဲ မြင်တာမျိုးပဲရှိတာ၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ ဂရု လည်း မစိုက်မိဘူး"

တကယ်လည်း သူ့အနေဖြင့် တစ်ဖက်ခြံက အပျိုမ နှစ်ယောက်၏ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုကို ဥပေက္ခာ ပြုပြီး ခေတ်ရေစီးလွန် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေကို လုံးဝကြည့်မရပေ။

သူဆိုတဲ့ သူကလည်း လူကို လူလိုပြောဆို ဆက်ဆံမှ ကြိုက်သည်။ သိပ် ကြီးကျယ် ပြလာလျှင် မျက်စေ့ ဆံပင်မွေး စူးတတ်သူဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်ခြံက အမျိုးသမီးကို ကိုယ်တိုင် အနီးကပ်မြင်မှ ပိုလို့ပင်

အမြင်ကတ်မိသည်။ ဝတ်ထားပုံကလည်း မကြည့်ရဲအောင် "ယိုသူမရှက်
မြင်သူရှက်" လောက်ပေတယ်။

စကားပြောပုံက အထက်စီး လေသံနှင့်။ သုံးလိုက်သည့် စကားလုံးတွေက
မြန်မာ စကားကို "ဘိုလို" ညှပ်ပြော နေတာများ ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေး
ရောထားသလို နာကြားရ ခက်လှသည်။

သူလည်း တိရစ္ဆာန်များကို ကြင်နာသနား တတ်သော နှလုံးသား ရှိ
ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကို လူထက်ပင် အရေးပေး အကဲပါ
ပုံက အနောက်တိုင်းဟန် သိပ်လွှမ်း နေတာကြောင့် ကြည့်မရပေ။

ဘယ်လောက်ပဲ အနောက်နိုင်ငံမှာ အနေများပါစေ၊ မြန်မာပြည်ပေါက်
စစ်စစ်က ဒီလောက် ဖြစ်နေစရာ မလို။ နိုင်ငံခြားသွေးများ တစ်စက်
လောက်ပါရင် ခက်မည်။

"ကောင်းဆက်"

သူ အတွေးလွန်သွားသည်။ သို့သော် မဖြစ်သလို ဟန်ဖြင့် ...

"ဘာလဲ ... မင်း ကားဆွဲရတာကော အဆင်ပြေလား"

"ပြေပါတယ် ... တစ်ဖက်ကလည်း အလုပ်ဆင်းရင်း ညနေဘက်ကျမှ ဆွဲရ
တာပေါ့"

စိုးအောင် ယခုမှမဟုတ်။ ကျောင်းသား ဘဝကပင် ကားမောင်းရင်း စရိတ်
ရှာကာ ဘဝကို ရုန်းကန်နေသူ ဖြစ်သည်။

"ဒါနဲ့ ကောင်းဆက်၊ မင်းဦးလေး ကိုသက်နဲ့တော့ အဲဒီမိန်းမချောတွေ ခင်
နေမှာပေါ့"

စိုးအောင်က မိန်းကလေးများ အကြောင်းကို ကြားချင်သည်။ သိချင်သည်။
ပြောရမယ်ဆိုရင်လည်း ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့သည့် အကျင့်ကို သူအသိဆုံး

ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အလိုလိုက် အကြိုက်မဆောင်နိုင်ပါ။

တစ်ဖက်ခြံက အပျိုမတွေက ဦးသက်နဲ့ အပေးအယူ တည့်ပုံရသည်။ ဒါလည်း မဆန်းပါ။ သူနှင့် အသက်မကွာလှပေမဲ့ ဦးသက်က ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး သန့်သန့်ခန့်ခန့် ချောချော စကားပြော နူးညံ့ချိုသာသည်။

ဆရာဝန်ဆိုတော့ လူမျိုး တစ်ရာတစ်ပါးနှင့် ရောရောနှောနှော နေလေ့မရှိ၊ အသန့်အပြန့် အလွန်ကြိုက်ပြီး အထက်တန်းကျကျ သီးသန့် နေတတ်ပြောတတ်သည်။

သူ ဆတ်ခနဲ ပခုံးတွန့်လိုက်မိပြီး မထိတရိ ပြုံးလိုက်ရင်းက ...

"စိုးအောင် ... မင်းလာရင်း ကိစ္စကို ပြော"

"ဪ ... ဒီနေ့ မင်း အလုပ်ပိတ်ရက် ဆိုတော့ အားနေမှာပဲ ဆိုပြီး ဝင်လာတာ၊ ပြီးတော့ ငါ LANGUAGE တစ်ခုခု တက်ထားရင် ကောင်းမလားလို့"

"ဘာလဲ ... နိုင်ငံခြားသွားဖို့ စိတ်ကူးနေသလား"

"အဲဒီအထိ မမျှော်မှန်း နိုင်သေးပါဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းရောသွားဖို့ ရှိလား"

"နိုင်ငံခြားကိုလား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

သူ နှုတ်ခမ်းရဲရဲက မဲ့သွားပြီး မျက်ခုံး ကောင်းကောင်း ကိုလည်း ပင့်တင်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ...

"မင်းတို့ နိုင်ငံခြားဆိုတာကို ငါ့အနေနဲ့ တောရွာတစ်ရွာကို ဘိန်းမုန့် သွားဝယ်စားဖို့ လောက်တောင် စိတ်ကူးမရှိဘူး သိလား"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းကတော့ကွာ ..."

စိုးအောင်က အော်ရယ်လိုက်ပြီးနောက် ...

"ဒါပေမဲ့ ခက်သားလားကွ၊ ခုခေတ်ကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားမလုပ်နိုင်ရင် လူမထင်ကြဘူးကွ"

"အဲဒါများကွာ .... လူမထင်ရင် နတ်လုပ်လိုက်ပေါ့။ ဘာခက်တာမှတ်လို့"

စိုးအောင်သည် မထိထရီ စကားဆိုနေသော သူ့ကို ကြည့်၍သာနေသည်။ စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ပြောတတ်ဆိုတတ် ပြုလုပ်တတ်သော သူ့အကြောင်းကို အသိဆုံးဖြစ်သည်။

"စိုးအောင် ... မင်း ဘာတွေးနေတာလဲ၊ လိုအပ်တာရှိရင်ပြော၊ ငါကူညီမယ်"

"အင်းပါကွာ ... ငါသိပါတယ်၊ ဟော ... ကောင်းဆက်၊ ဟိုဘက် ကြည့်လိုက်စမ်း၊ အဲဒါ အကြီးမထင်တယ်"

"တော်ပြီ ... ဖွန်ကြောင်မနေနဲ့ မင်းမှာပြောစရာ မရှိရင်ပြန်တော့၊ ငါ လုပ်စရာ ရှိသေးတယ်"

ပြောပြီး သူထရပ်လိုက်တော့ စိုးအောင်ပါ လိုက်ရပ်တော့သည်။

"ဒါနဲ့ ကောင်းဆက် ... မင်းဆီ သူငယ်ချင်းတွေကော လာကြသေးလား"

"အင်း ... လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီစက်ရုံ ကလည်း တစ်ခုတည်းဆိုတော့ ဟို ... သင်္ဘောလိုက်သွားတဲ့ အရှည်ကြီး တစ်ယောက်က လွဲရင် အားလုံး ဆုံဖြစ်ကြတယ်"

"အေးပေါ့ကွာ ... လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ကြရပြီ ဆိုတော့လည်း အရင်လို ဘယ်စုနိုင် ကြတော့မလဲ၊ ကိုယ့်တက်လမ်း အတွက် ကိုယ်တွက်ကြရမှာပေါ့လေ"

"သေလိုက်စိုးအောင် ခုမှ ခွေးပါးစပ်က နတ်စကား ထွက်မလာနေနဲ့၊ စောစော ကလည်း ခွေးသခင်မကို ဖွန်ကြောင် နေလို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ မင်း ငါ့ဆီလာတာ ရိုးရောရိုးရဲ့ လားတောင် မသိဘူး"

"ဟာကွာ ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

ရဲခနဲ မျက်နှာကြီးနီ၍ ရှက်သွားသော စိုးအောင်ကို ကြည့်ပြီး သူ အော်ရယ် လိုက်တော့သည်။ စိုးအောင် ပြန်သွားကာမှ သူလည်း လုပ်စရာရှိတာ ဆက် လုပ်နိုင်တော့သည်။

သို့သော် ခွေးရှင်မလေး၏ မျက်နှာ လှလှလေးက သူ ပေါက်လိုက် သောကြောင့် ဖွာသွားသော မြေသား မြေရိုင်းများ အပေါ်၌ ဘာကြောင့် ထင်ရှား ပေါ်လွင် နေရပါလိမ့် ...

ထူးဆန်းလှပေစွာ တကားဟု ...။

***

အခန်း(၂)

"ဟင် ... ဒီလို အဆင့်နိမ့်တဲ့ လူတွေနား အန်ကယ်တို့က ဘာဖြစ်လို့ လာ နေသလဲ မသိဘူး"

ခြံထဲသို့ ဒေါသတကြီး ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် ဝင်ရောက်လာပြီး ဒန်းပေါ် ထိုင်ကာ လွဲရင်း ပေါက်ပေါက်ဖောက် သည့်နှယ် တဗျစ် တောက်တောက် ပြောဆို နေသံကြောင့် သစ်ခွဲ ပန်းပင်များကို ပြုပြင်ယုယ နေသော ဒေါ်တင်မမမှာ တူမဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

"ဟဲ့ ... နန်စီ၊ ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ အန်တီရဲ့၊ ဟိုဘက်ခြံက ဆက်စုတ်ဆိုတဲ့ ကောင်ပေါ့၊ ဘေ ဘီကိုလည်း ကားနဲ့ တိုက်သေးတယ် နန်စီကိုလည်း ကိုက်လွှတ်လိုက်တယ်"

"ဟင် ... ဘေဘီ ဘာဖြစ်သွားလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်လို့သာပေါ့"

ဒေါ်တင်မမ သဘော ပေါက်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီဖင်ကျပ် ဝတ်ပြီး ချက် ပေါ် စပွဲရှပ်တိုနှင့် နိုင်ငံခြား စတိုင် ဝတ်ဆင်ထား သည်ကို ကောင်းဆက် လင်း မပြောနဲ့၊ သူပင်ကြည့်မရ။ မြန်မာ ဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို နှစ်သက်တဲ့ ကောင်းဆက်လင်း နှင့် ထိပ်တိုက် တွေ့ခဲ့ကြပြီ ဆိုတာ သိလိုက် သည်။

"ညည်း ဝတ်ထားပုံ ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး"

"အို ... အန်တီကလည်း၊ ဟိုမှာဒီလိုပဲ ဝတ်နေကျဟာကို"

"ဟိုတိုင်းပြည်နှင့်က မတူဘူးလေ၊ ဟိုမှာက ဟိုယဉ်ကျေးမှု ဒီမှာက ဒီယဉ်ကျေးမှု၊ ညည်း ခုရောက်နေတဲ့ တိုင်းပြည်ကိုလည်း သိရဲ့လား"

"မြန်မာပြည်မှန်း သိပါတယ်"

နန်စီက မဲကာရွဲကာနှင့်ပြောပြီး မျက်နှာတစ်ဖက် လွဲကာနေလိုက်သည်။

"ဟင်း ... တော်တော် ခက်ပါလား" ဟု ဒေါ်တင်မမက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်တော့သည်။

အစ်ကို ဦးမောင်မောင်နှင့် ယောက်မ ဒေါ်နှင်းအေးထွန်းတို့သည် နိုင်ငံခြားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ စီးပွားလုပ်ကိုင်ပြီးနောက် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည် အခြေချတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ရှိစီနှင့်နန်စီ သမီးနှစ်ယောက်ကို မြန်မာပြည်ရှိ ညီဖြစ်သူ ဦးအောင်အောင်နှင့် နှမဒေါ်တင်မမတို့ထံ ကြိုပို့လိုက်သည်။

မပို့လို့ မဖြစ်။

နိုင်ငံခြားမှာ ဘွဲ့ရသည်အထိ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့်မို့ နိုင်ငံခြား ယဉ်ကျေးမှု ဖုံးလွှမ်းနေကြသည်။ အားကျနေကြသည်။

နောက်ပြီး တိုင်းတစ်ပါးသားကို အထင်ကြီးပြီး အမျိုးပျောက်သွားမှာ စိုးသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးစွာ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ရောက်ခါစ ဖြစ်သဖြင့် မြန်မာစကားကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ မပြောတတ်သောကြောင့် မြန်မာစာပေနှင့် မြန်မာစကားကို ဆရာအိမ်ခေါ်၍ သင်ယူနေရသည်။

"မြန်မာပြည်မှန်း သိရင်လည်း မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ပေါ့။ အရေးထဲ ... ခွေးက သွားလေရာ တကောက်ကောက် တပိုက်ပိုက်"

"အို ... အန်တီကလည်း၊ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ ခွေးခေါ်တာက ဖက်ရှင် တစ်မျိုးပေါ့။ ခုခေတ်က စတိုင်ကျနိုင်မှ စတားဖြစ်တာလေ"

"အေး ... ခုတော့ စတားမဖြစ်လာဘဲ ပြဿနာ ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား"

"ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟင်း ... လူပုံက မော်ဒယ်လည်း အောက်သေးတယ်၊ လူကို လူလိုမြင်ပြီး မဆက်ဆံဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ သူကမှ ခွေးလို နန်စီကို ကိုက်ပြီးတော့၊ နောက်ပြီး သူက ပြောလိုက်သေးတယ်၊ နန် စီကို တစ်လုံးချိုင့်တဲ့၊ အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ အန်တီ"

နန်စီနိုင်ငံခြားမှာ အနေများခဲ့ရသဖြင့် မြန်မာ "ဘန်းစကား" ကို နားမ လည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်တင်မမမှာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

"အန်တီ ဘာပြုံးတာလဲ၊ အဲဒီ တစ်လုံးချိုင့်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး ... မြန်မာလို ဆဲတာလား"

"ဆဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ နန်စီကို အဆင့်မရှိဘူးလို့ ပြောတာ၊ မှတ်ထား"

နန်စီ သဘောပေါက်သွားပြီ။ မသိလို့ ခံလိုက်ရသည်မို့ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ

...

"အောင်မာ ... သူကများ ပြောရသေးတယ်၊ ဒီက ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့သူကို သူ့လိုနိုင်ငံခြား မပြောနဲ့၊ ခြံထဲကတောင် မထွက်နိုင်တဲ့ သူကများ၊ မပြော လိုက်ချင်ဘူး ... ဟွန်း"

"တီ ... တီ"

ခြံဝမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ဒေါ်တင်မမ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ နံနက်စာ မြန်မာဟင်း စားရသည်မှာ စပ်တယ်ပူ တယ်ဆိုပြီး စားသောက်ဆိုင်ကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ "ဟော့ပေါ့" သွား

စားရာမှ ပြန်ရောက်လာသော အကြီးမရိုစီ။

"ရိုစီ ... ဂွတ်ဘိုင်"

"ဂွတ်ဘိုင် ..."

ခြံဝမှ နှုတ်ဆက်သွားကြသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ပြီး အင်္ကျီလက်ပြတ်နှင့် အချိုးမကျ ဝတ်ဆင်ထားသော ရိုစီကိုကြည့်ကာ ဒေါ်တင်မမ သက်ပြင်းချလိုက် မိပြန်သည်။

"ဟေ ... နန်စီ၊ ယူ ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်တာလဲ"

"လိုက်ချင်တာပေါ့ ... ဘေဘီ အနေခက်မှာစိုးလို့ မလိုက်တာ"

"ဘာအနေခက်မှာလဲ ... ကားပေါ်မှာ ထားလည်းရသားနဲ့"

"ဘယ်ရမလဲ ... နန်စီတို့ စားသောက်နေတုန်း ဘေဘီက ဘယ်နေမလဲ ... အော်နေမှာပေါ့၊ အင်း ... လိုက်သွားတာမှ ကောင်းဦးမယ်"

ရိုစီ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

"ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ... ဟိုဘက်ခြံက ဆက်စုတ်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ စကားများလို့"

နန်စီက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည့်အခါ ...

"ယူကလည်း .... အဲဒီလူက အပြောသာ ဆိုးတာပါ၊ လူကမိုက်ပါတယ်၊ သူ့သာဖောရင် စတိုင်ကျကျ နေလိုက်ရင် ယူခိုက်သွားမှာပါ"

"ရိုစီပဲ ခိုက် ... နန်စီကတော့ သူ့ကိုမြင်ရင် မခိုက်ဘဲ ကိုက်ချင်တယ်"

"ကိုက်ချင်မှာပေါ့ ... ဘေဘီနဲ့ ပေါင်းတာကို"

နန်စီက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ဘေဘီကိုပိုက်ကာ မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် တိုက်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ရိုစီက နောက်ကလိုက်သွားသည်။

ဒေါ်တင်မမမှာ တူမချောများကို ကြည့်ရင်း ...

အင်း ... နှစ်ယောက်တည်းသာမို့။ သုံးယောက်သာဆိုရင် တင်မမတို့
အသက်ထွက်ရ ချည်ရဲ့ဟု ရင်သက်ရှူမောရင်း သက်ပြင်းချလိုက် မိ
တော့သည်။

***

အခန်း(၃)

"ဖေနဲ့မေ မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ၊ သား နောက်ကျသွားပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ ... "

ကောင်းဆက်လင်း နံနက် လက်ဖက်ရည်ခန်းသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်လိုက်ရင်း ရှိနှင့်နေသော ဖခင်နှင့် မိခင်တို့ကို ရိုသေစွာနှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ရပါတယ်ကွယ် ... ဖေနှင့်မေကလည်း သားကို စကားပြောချင်လို့ စောင့်နေတာပါပဲ"

ဆေးရုံပြီး ဆေးခန်းများနှင့် တာဝန်များလွန်းသော သမားတော်ကြီး ဦးအောင်ဇော်လင်းအဖို့ ယခုလို အချိန်မျိုးသာ သားနှင့် စကားပြောနိုင်သည်။

"သားကို ဘာပြောမလို့လဲ ဖေနှင့်မေ"

"သား စားပြီးမှ ပြောမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

မိခင်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဒေါ်စိုး စီစဉ်ပေးသော သူ၏နံနက်စာနွားနို့ကျက်ကျက်၊ ကိုင်းခွက်အပြည့် တစ်ခွက်နှင့်အတူ ကြက်ဥအကာကျက်နှစ်လုံး၊ ငှက်ပျောသီး ဖီးကြမ်းနှစ်လုံးတို့ကို အားပါးတရ စားနေလိုက်သည်။

သူ့ကို ဖခင်ကရော မိခင်ကပါ သဘောကျစွာ ကြည့်နေကြသည်။ ဤသို့ စားနိုင်သောကြောင့် သူ၏ကိုယ်ထည်ကြီးက သန်မာထွားကြိုင်းပြီး အသားရောင်က စိုလက် ဝင်းပြောင်နေပုံကို ကြည့်မဝ ရှုမဝ ပီတိဝေဖြာ နေကြသည်မှာ မိဘတို့၏ မေတ္တာပင် ဖြစ်ပေသည်။

"ဖေနဲ့မေ ... ဦးသက်ကို မမြင်ပါလား"

"အဲဒါ ပြောမလို့ပေါ့ သားရဲ့"

"ဟင် ... ဦးသက် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... သား ဦးသက်က နံနက်ငါးနာရီ ကတည်းက ထွက်သွားတယ်၊ ထားဝယ်က သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့စရာရှိလို့ ဆိုလား"

"ဟုတ်တယ် သား၊ အခု ဖေလည်းမအားဘူး၊ သားအမေကလည်း အစည်းအဝေး တက်ရဦးမယ်ဆိုတော့ ..."

"ဘာများလဲ ဖေ"

ဖခင်နှင့်မိခင်ကို ကြည့်၍ တရိုတသေ မေးလိုက်သည်။

"ဒီလို သားရဲ့၊ ဟိုဘက်ခြံကလေ ... ဒေါ်တင်မမ ဖိတ်စာပို့ထားတယ်၊ သူတို့မနှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပွဲလေး လုပ်ပေးဖို့တဲ့"

"ဒေါ်တင်မမဆိုတာ ဘယ်သူလဲ "

"ဪ ... သားကလည်း၊ တစ်ဖက်ခြံက ဦးအောင်အောင်ရဲ့ညီမ အပျိုကြီးလေ"

တစ်ဖက်ခြံနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘယ်တော့မှ ဂရုတစိုက် ရှိပုံမရသော သားဖြစ်သူကို ပြောနေရပေမဲ့ စိတ်ချပုံမရ။

ယခုလည်း တစ်ဖက်ခြံဟု ပြောလိုက်တာနှင့် သူ့မျက်နှာနုနုလေးက တည်တန့်သွားသည်ကို ကြည့်၍ ဖခင်က...

"သားလေး ... လူမှုရေးတော့ ကျေပါစေနော်၊ ဖေနဲ့မေက လုံးဝမအားလို့သာ သားကို သွားခိုင်းရတာ"

မိဘစကားကို တစ်ခါမှ မလွန်ဆန်ခဲ့သည့် အတွက်သာ ခေါင်းကိုခပ်လေး

လေး ညိတ်ပြလိုက်ရပေမဲ့ မသွားလိုသော သူ့ဆန္ဒက ညည်းတွားလိုက်သေးသည်။

"အင်း ... စက်ရုံသွားရမှာ နောက်ကျတော့မှပဲ"

သူ တစ်ဖက်ခြံသို့ မသွားလိုသည်ကို မိခင်က သိနေသည်။

သို့ပေမဲ့ ...

"သား ... မေ စိတ်ချသွားမယ်နော်၊ ဒေါ်စိုးကလည်း သားကိုသွားဖို့ သတိပေးဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

ဒေါ်စိုးက ရိုကျိုးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြရှာသည်။ မိဘနှစ်ပါး ထွက်သွားတာနှင့် သူလည်း ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် နှင်းပါးပါးလေး ကျနေသည်။ ခြံအလုပ်သမား ဦးလှမောင်ကို ပေါက်တူးတစ်လက်နှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမနေ့က ကိုင်းကူးထားသော ပန်းပင်များဘက် လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။ သူ့အကျင့်က နံနက်တိုင်း ခြံထဲဆင်း၍ ဦးလှမောင်ကို ဝိုင်းကူလေ့ရှိသည်။ စက်ရုံသွားခါ နီးလောက်မှ လက်စသတ် ရေချိုးသန့်စင်၍ သွားတတ်သည်။

စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်၍ မနေ့က လက်ကျန် ကိုင်းကူးစရာရှိသော အပင်များကို ကတ်ကျေးတစ်လက် တိတ်တစ်ခွေ၊ ဓားလေးတစ်ချောင်းဖြင့် ဖြတ်လိုက်၊ ညှပ်လိုက်၊ တပ်လိုက် လုပ်နေသည်ကလွဲ၍ အရာရာကို သူမေ့နေမိသည်။

"လူလေး ... ဟိုဘက်ခြံသွားဖို့ တော်ပြီလေ"

ဒေါ်စိုး ရောက်လာပြီး သတိပေးလေမှ ...

"သွားမယ်ဗျို့ ..."

ဟု ပခုံးတွန့် အော်ရင်း ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။

သူ တစ်ဖက်ခြံသွားဖို့ လုံးဝမေ့နေသည်။ သူ့အကြောင်းသိနေ၍ မိဘနှစ်ပါးက လူစုံအောင် မှာသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

"လူလေး သွားတော့ သွားတော့"

ဦးလှမောင်ကလည်း လှမ်း၍ သတိပေးပြန်သည်။

ထိုကြောင့် ပေနေသော လက်နှစ်ဖက်ရှိ မြေမှုန့်များကို ရိုက်ခါလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် ခြံဝင်းတံခါးဘက် လျှောက်သွားလေရာ ...

"ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... လူလေး"

ဦးလှမောင်ထံမှ ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဗျာ"

"အဝတ်လဲသွား ဦးလေကွာ ... မင်းဟာက ဒီအတိုင်း သွားမလို့လား"

"ဒါပေါ့ ... တစ်ဖက်ခြံတင်ပဲဟာ၊ အဓိကက သွားဖို့ပဲမဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျွန်တော့်ရုပ်က စုတ်ပြတ်နေလို့လား"

သူ့စကားကြောင့် ဦးလှမောင်ခမျာ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရင်း ...၊

"မဟုတ်ပါဘူး ... အဝတ်လဲသွားဖို့ ပြောတာပါ"

"မလိုပါဘူးဗျာ ... သွားမယ်"

"ကောင်းကွာ"

ဟု ဦးလှမောင် ပင့်သက်ချရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် ထွက်လာသည်။ သူ့အကြောင်းကို ဦးလှမောင် အသိဆုံး ဖြစ်သည်။

ရှေ့သို့ လှမ်းပြီးသော ခြေလှမ်းကို ဘယ်အခါမှ နောက်ပြန် မဆုတ်
တတ်သည်ကို ....

***